

noget bundet, ved at man ophævede § 180, og naar man ophævede § 180, hvad der meget vel kunde gøres, maatte man affatte § 182 paa en anden Maade, idet man overhovedet gjorde det umuligt for Folk at leje Bærelser ud til flige Fruentimmer. Det maatte da ske paa den Maade, at man paalagde som Straf ikke Bænd- og Brødsstraffe eller Forbedringshusarbejde — det vilde være alt for vidtgaende Straffe at paalægge, og det vilde friste Politiet til at se igennem Fingre med det — men snarere Bøder. Herede Medlemmer kunne maasse tænke sig, at det er en mærkelig Vej at gaa, at man vender sig til Husværterne, naar man vil den Slags Ulemper til Livs, men det er ikke saa mærkelig en Vej, som det ved første Øjeblik ser ud. Saa vidt jeg ved — det har ikke været mig muligt at faa nærmere Oplysninger derom, men jeg tror nok, at de Oplysninger, jeg fremkommer med, slaa til — er man gaaet denne Vej i temmelig store Byer i Udlandet som Glasgow og Edinbourgh; det er flere Aar siden, jeg har læst det, saa det kan være, jeg ikke refererer det helt korrekt, men det staar for mig saadan; som i Byen Glasgow, der er en By paa 7—800,000 Indbyggere, har Politidirektøren Call foreslaaet og faaet vedtaget, at man gif frem med Bødsstraf mod de Folk, der udlejede Bærelser og Bygninger til flige Fruentimmer, og derved er man naaet til at nedbringe Bordellernes Antal ganske betydelig, ja næsten til ingen Ting. At man ikke har faaet det helt udryddet, kommer af, at man har lagt det i Befolkningens Hænder at medvirke, idet man har tilbudt Befolkningen det paa den Maade, at naar de meldte et saadant Tilfælde til Politiet, tog Politiet fat og undersøgte Sagen og straffede vedkommende. Den Vej kunde man gaa og saa meget mere, som det er netop noget af det foragteligste ved dette Erhverv, at saa mange Mennesker spekulere deri; tidligere har det været saaledes — det er ikke saa meget Tilfældet nu — men tidligere i alt Fald var det saaledes, at mange Bærtshusholdere holdt saadanne Fruentimmer, og ogsaa mange Vinudstænkere i Udlandet og Spisehuse holdt saadanne Fruentimmer, der er saa mange, der spekulere i dette Erhverv eller i denne Raadenskab, om jeg saa maa sige, og der er ogsaa Husværter, der spekulere i den Slags Ting, og naar man derfor gaar den Vej, jeg her vil anbefale, mener jeg, at man kunde komme Erhvervet bedst til Livs. Jeg giver Mindretallets Ordfører Ret i, at hvis man gif den anden Vej og lod § 182 staa og tog det Par Ord om Politiets Advarsel ud i § 180, er det ganske vist en

Vej, men en Vej, som vil vise sig umulig, fordi der vil blive saa mange at straffe og en saadan Mængde Kvinder at sætte i Fængsel, saa man ikke kan komme frem ad den Vej. Jeg mener, at den rette Vej at gaa vilde være at stemme for, at § 180 gaar ud af Straffeloven og stemme for § 182 i en saadan Affattelse, som jeg her omtalt. En saadan Affattelse foreligger imidlertid ikke for os, og naar jeg derfor har i Sinde at stemme for Mindretallets Underændringsforslag Nr. 6, 1ste Del — jeg har begært delt Afstemning over de to Stykker — og tillige for Flertallets Ændringsforslag Nr. 2, gør jeg det med Opfordring til Udvalgets ærede Medlemmer om at forstaafe en anden Redaktion inden 3dje Behandling. Her dette ikke vil jeg anse det for urigtigt, at § 180 gaar ud, og jeg vil anse det for rigtigst blot at holde sig til det 1ste Stykke af Flertallets Ændringsforslag Nr. 1. Man laver jo ellers noget, som man nødig vilde have skulde brede sig ud i Landet, idet man intet Begreb har om, hvorledes det vil virke. Man maatte jo befrygte Virkninger, som man paa ingen Maade kunde forsvare at gaa med til. Nu er der vel nok, naar der tales om at udstemme § 180 i Straffeloven, enkelte, der tænke, at det kan paa ingen Maade gaa. Jeg skal dertil blot sige, at da man i 1874 behandlede den Lov, som vi nu ville vedtage Ændringer i, blev der haade i den Kommission, der havde gjort Udkast til Loven, og af selve Regeringen foreslaaet, at § 180 i Straffeloven skulde gaa ud og optages i selve Lov af 10de April 1874, idet man erfandt, at saadant noget som dette vel snarere skulde staa i en Lov som den af 10de April 1874, der mere har Karakter af en Politilov, end i den almindelige borgerlige Straffelov. Der er af et æret Medlem her i Salen — jeg tror det er det ærede Medlem for København 9de Valgkrets (Hørdum) — i sin Tid blevet talt om, at naar man gif til at ophæve noget saadant som Prostitutionen, hvad skulde man da gøre ved alle de prostituerede Kvinder, der paa en Gang ville tabe deres Erhverv? Det er jo en Ting, som er værd at tage under Overvejelse, men jeg vil dog dertil sige, at naar man ophæver Prostitutionen paa den Maade, som det sker her ved Flertallets Ændringsforslags 1ste Stykke, tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Behov at sørge for, hvad der skal ske med disse Kvinder, thi jeg tror da, at de ville fortsætte deres Næringsvej, ganske vist under andre Former end hidtil, og at de ville vedblive at tjene Penge som hidtil, saa det behøver man ikke at frygte. Denne Vej kan man som sagt gaa foreløbig — det har jeg